

РЕШЕНИЕ

№ 43228

гр. София, 29.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав, в
публично заседание на 01.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **4653** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 68 от Закона за защита от дискриминацията /ЗЗДискр./

Образувано по жалба от Г. В. Ж., депозирана чрез адв. С., против Решение № 123/ 21. 03. 2025 г. на Комисията за защита от дискриминация, петчленен разширен състав, постановено по пр. № 281/ 2022 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация. С посочения административен акт е установено, че по отношение на Г. В. Ж. на 06. 07. 2022 г. от 18.00 в сградата на Дома на военноинвалидите и военнопострадалите, находяща се в [населено място], [улица], П. Т. В. - председател на "Съюз на военноинвалидите и военнопострадалите", не е осъществил нарушение на ЗЗДискр., множествена дискриминация по защитените съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. признаци "лично положение", "обществено положение", "убеждение" и "политическа принадлежност". Оставена е без уважение жалба с вх. № 44-00-3806/ 14. 11. 2022 г. на КЗД и допълнение към нея с вх. № 44-00-4174/ 13. 12. 2022 г. на КЗД, подадени от Г. В. Ж..

В жалбата се сочат подробни аргументи за незаконосъобразност на административния акт, поради което се иска неговата отмяна. В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. С., като поддържат жалбата и молят същата да бъде уважена.

Ответникът - Комисията за защита от дискриминация се представлява от юрк. Б., който оспорва основателността на жалбата и моли за нейното отхвърляне.

Заинтересованата страна - П. В., се явява лично и с адв. С., който пледира за отхвърляне на жалбата.

Административен съд - София град, след като се запозна със становищата на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред Комисията за защита от дискриминация е образувано въз основа на жалба с вх. № 44-00-3806/ 14. 11. 2022 г. на КЗД и допълнение към нея с вх. № 44-00-4174/ 13. 12. 2022 г. на КЗД, подадени от Г. В. Ж. чрез адв. И. С., срещу П. Т. В. - председател на Съюза на военнопострадалите и военнопострадалите. Изложени са оплаквания за осъществена множествена дискриминация по защитените съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. признаци „лично положение“, „обществено положение“, „убеждение“ и „политическа принадлежност“.

В жалбата са изложени следните твърдения:

На 06. 07. 2022 г. от 18:00, в сградата на Дома на военнопострадалите и военнопострадалите, находяща се в [населено място], ул. Х. Б. №21, се е провеждала вечер на Родината с представяне на книгите „В съда влизат убитите“ и „Кой уби ястребинчетата“ с автор Н. Л., което е било организирано от Съюз на военнопострадалите и военнопострадалите, съюз „Истина“, Фондация и Комитет „Кавалери на О. за Храброст“, БДФ, БЗНС и репресиран. Г. В. Ж. обяснява, че за събитието са били изготвени покани, като той самият е получил такава покана и заедно с група свои приятели са решили да посетят събитието. Интересът на жалбоподателя към описаното събитие е бил предизвикан от факта, че Г. Ж. е дългогодишен изследовател на близкото минало, и по-специално на периода на тоталитарния комунистически режим в България, както и от факта, че той е журналист на свободна практика, дългогодишен водещ на телевизионни предавания, първоначално в телевизия СКАТ, а впоследствие сам продуцира и води свое предаване в Интернет платформата „You tube“.

На 06. 07. 2022 г. около 18:00 ч. жалбоподателят с група негови приятели е влязъл в сградата на Съюза на военнопострадалите и военнопострадалите, находяща се на [улица] цел да посети посоченото мероприятие. При влизане в сградата жалбоподателят е бил спрял от охранителя на входа. Ж. се представил и заявил целта на посещението си - присъствие на представянето на описаните книги. Охранителят на входа на сградата му заявил, че не може да влезе, тъй като „има нареждане "лицето Г. В. Ж. да не бъде допускан“ /цитат по жалбата/. Съобщено е, че това нареждане е от "ръководството" и след настоятелно искане да се посочи кое точно ръководство и кое по-точно лице е забранило достъпа му до сградата и провежданото събитие, охранителят се обадил по телефона. След няколко минути се появило лице, което се представило за П. В. - Председател на Съюза на военнопострадалите и военнопострадалите, който заявил, че „че няма да допусне“ /цитат по жалба/ нито жалбоподателя, нито „неговите сподвижници“ /цитат по жалба/ в сградата.

Твърди се в жалбата, че на покана да бъде посочена разумна причина за отказа, В. е отвърнал „просто не ме кефиш“ /цитат в жалба/. Жалбоподателят отново е изложил причини и съображения за присъствието си, като притежава и покана за това, но на настоятелните искания да бъде допуснат, П. В. категорично отказал, като се стигнало и до физически сблъсък, при който В. преградил физически възможността на жалбоподателя да влезе в сградата. На следващо място е посочено, че след дълъг спор, продължил повече от 20 минути, достъпът на Г. Ж. до събитието бил категорично възпрепятстван от П. В. и охранителя на сградата. С цел да бъде избегната ескалация на конфликта, жалбоподателят се е отказвал от посещение на събитието и си е тръгнал, заедно с придружаващите го.

От страна на Г. В. Ж. се изтъква, че тази случка е предизвикала у него крайно негативни емоции и психически преживявания. Дълго време след това се чувствал дискриминиран и унижен от отношението към него, бил засегнат и обиден от дискриминационното поведение на П. В. спрямо него. В жалбата се посочва, че на мероприятията са присъствали редица други лица, които в общественото пространство са били възприемани като антикомунисти и изследователи на историята на тоталитарния режим у нас след 09. 09. 1944 г., по-конкретно се сочи, че са

присъствали: Д. Б., Н. Д., М. М., П. В., Н. А., проф. Е. К. и др. Заявено е от жалбоподателя, че въпреки присъствието на посочените лица, чиято обществена дейност и позиция в много отношения се припокривала с неговата, те са допуснати до публичното представяне на горепосочените книги, докато той не, като в този смисъл Г. В. Ж. е бил дискриминиран необосновано и в лично качество, като му е отказан достъп до събитие, на което са присъствали множество други лица, които също като него са изследователи на историята на комунизма и тоталитарното ни минало и се представят като антикомунисти пред обществеността.

Сочи се също, че в резултат на дискриминацията, освен всичко друго, била засегната и личната чест и репутация на Г. В. Ж., като същият бил дискриминиран публично в присъствие на негови близки и приятели. Поддържа се, че със своето поведение лицето П. Т. В. е дискриминирал в лично качество жалбоподателя, попречил му е да има равноправно участие в обществения живот, в частност в организираното публично представяне на книгите на Н. Л., като това представлявало грубо дискриминиране по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация, като в случая била налице и дискриминация, основана на убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение.

Направено е искане КЗД да осъществи правомощията си по чл. 47 и сл. от Закона за защита от дискриминация, като образува производство срещу П. Т. В. и бъде установено, че е налице дискриминация по отношение на Г. В. Ж. основана на убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение, като бъде реализирана и административно-наказателна отговорност.

Комисията е извършила проучване по реда на чл. 55 - чл. 59 от ЗЗДискр., в хода на което по случая са изискани становища и информация от П. Т. В. - председател на Съюз на военноинвалидите и военнопострадалите с адрес: [населено място], [улица].

Постъпило е писмено становище от П. В., който моли да бъде отхвърлена жалбата на Ж. като неоснователна. Посочва, че на 06. 07. 2022 г. в сградата на Съюза на военноинвалидите и военнопострадалите е било организирано представяне на книгите „В съда влизат убитите“ и „Кой уби ястребинчетата“ с автор Н. Л.. Твърди се, че „по неизвестни причини“ /цитат от становището/, покана бил получил Г. В. Ж.. Уточнява се, че ответната страна лично и Съюзът на военноинвалидите и военнопострадалите, който бил един от организаторите и официален домакин на събитието в [населено място], [улица], не са отправяли покана до Г. Ж.. Допълнено е, че авторката Н. Л. изрично настоявала пред П. В., жалбоподателят да не бъде допускан в залата, заради притеснението ѝ за опорочаване на дискусията. П. В. заявява, че не познава изследователската работа на Ж., за каквато се твърди в жалбата. В становището се сочи също, че когато бил извикан от охраната на входа, поради шумното появяване и настояване на Ж. да влезе в залата, П. В. категорично е отказал. Отрича да е осъществил акт на дискриминация спрямо Г. Ж., като се твърди, че като организатор на събитието, П. В. има правото да отстранява, както и да не допуска лица, които с агресивното си поведение и заплахи биха създали неудобства за авторката при представяне и обсъждане на двете издания. В становището се изтъква, че господин Ж. заснемал през цялото време с телефона си /без да има разрешение за тази дейност/, като и неговите придружители се държали предизвикателно.

П. В. заявява, че не е дискриминирал или пренебрегвал Ж. по признак „убеждения“, „политическа принадлежност“, „лично и обществено положение“, както било записано в жалбата. Твърди, че е постъпил като всеки ръководител, които отговаря за сградата, събитието и за нормалното провеждане на мероприятиято. В становището изтъква, че не е запознат с убежденията на Ж., не знае каква политическа принадлежност притежава, няма информация за личното или обществено положение на жалбоподателя. Твърди още, че обяснил на

жалбоподателя, че няма да го допусне, поради това, че е виждал някои негови предавания, в които той се държи точно по подобен начин - предизвикателно и грубо, както в онзи момент. Допълва се, че в залата имало възрастни хора, които са се събрали на представяне на книги и присъствието на господата не е желателно и не можело да бъде допуснато в сградата на организацията, за която П. Т. В. отговаря, да стават скандали и да се творят някакви сензации по разни „политически щения, убеждения и т.н“.

Според П. В. от страна на Г. Ж. е имало желание да се стигне до физически сблъсък с невъзпитано и на моменти арогантно поведение от всички присъстващи и най-вече от страна на господин Ж..

В становището се твърди, че от страна на Ж. и негова компания е имало непрекъснати апели "Викнете полиция и охраната" и т.н., като всичко било с цел създаване на скандал и търсене на публично скандализиране и подлагане на Съюза на клевети и обществено порицание. Сочи се и че след инцидента и в разговор с присъстващите в залата във връзка с представянето на книгите, било споменато, че някои познават Ж., но нямат добро мнение за него заради нападателното му поведение, като същевременно представител на Ж. е бил допуснат до залата, като се касаело за един човек, който с връщането си бил направил нецензурни изявления спрямо присъстващите и отправил заплашителни закани към тях. П. В. си спомня, че пуснатият в залата от групата на Ж. се качил до залата, а като се върнал, хората от неговото обкръжение го питали как е там, при което той им споменал, че са малко хора и че са обичайните и започнал да изрежда имената им и да използва обидни епитети – „комунисти“, „ченгета с досиета“ и т.н.

В рамките на проведеното антидискриминационно производство е установено безспорно проведеното събитие на дата 06. 07. 2022 г. от 18 часа., представляващо премиера с представяне на книгите „В съда влизат убитите“ и "Кой уби ястрябинчетата“ с автор: Н. Л., както и че Г. Ж. не е присъствал на същинското събитие, провеждано в сградата на Съюза на военнопострадалите и военнопострадалите. Г. Ж. не спори за това, че всъщност той е влязъл във фоайето, в което е реализирал видео запис, приобщен като веществено доказателство по преписката.

Комисията е приела, че по преписката не е установено жалбоподателят д е бил лично поканен да присъства на посоченото събитие, като рекламният флаер, който е представил по преписката, не е персонализиран.

По административната преписка са приобщени писмени сведения от Н. Л. П., която е посочила, че тя не е разпечатвала на хартиен носител покани и съответно не е изпращала такива, в т.ч. и на Г. Ж.. Уточнила е, че наличен е бил единствено 1 /един/ брой хартиен афиш във входа на Дома на военнопострадалите и военнопострадалите.

Видно от депозираните писмени сведения, на 06. 07. 2022 г., Н. Л. П. се е занимавала с организационни въпроси в залата за гости. Тогава получила обаждане от Г. Р., който ѝ съобщил, че Г. Ж. е казал по телефона на водещия по пловдивската обществена телевизия, че той възнамерява да я „изобличи“. Авторката е споделила, че незабавно се е обърнала с лична молба към П. В. да не допуска Г. Ж. в залата, поради споделените намерения да провали мероприятиято. Посоченото от Н. П. не е било опровергано от жалбоподателя.

Според Комисията именно този мотив - да се избегне възникването на ситуация, при която да се развият ексцесии, е причината, поради която в случая не може да се направи заключение за неблагоприятно третиране, Направен е извод, че за да може дадено неблагоприятно за потърпевшия третиране да се окачестви като дискриминация, то следва същото да е предпоставено и да се намира в причинна връзка с правно защитен признак, който всъщност е и в основата за различното третиране на субекта - негов носител.

Комисията е обосновала извод, че не по този начин стои въпросът в разглеждания случай, тъй

като П. В. е възпрял Г. Ж. от физическо присъствие не заради твърдян от него признак /какъвто той изрично е заявил, че не е възприел/, а поради изрична молба на главното действащо лице в събитието - авторката на двете книги. Комисията е посочила, че защитените признаци по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., неизчерпателно изброени, представляват елемент от фактическия състав на дискриминацията и като такива подлежат на доказване във всеки отделен случай. Това означава, че лицето, което се позовава на тях, следва да представи факти, които да удостоверят наличието на определен признак, както и причинната връзка на същия с дадено поведение, което представлява неблагоприятно третиране. Направено е заключение от административния орган, че в случая липсват каквито и да било да е фактически данни, от които да се установи, че той не е бил допуснат поради наличие на един или повече от заявените признаци.

Прието е, че и от записа на приобщения по делото диск не се потвърждава тезата на Г. Ж., че спрямо него е осъществена дискриминация, защото липсва част, която да илюстрира твърдението му, че той не е бил допуснат на въпросното събитие на 06. 07. 2022 г. въз основа на някой от признаците по чл. 4 от ЗЗДискр.

Поради това Комисията е извела крайния си извод, че липсва причинна връзка между един или повече заявен защитен признак и конкретно предприети действия на П. В., тъй като същият е действал по молба на друго лице.

С посочените аргументи е издадено оспорването в настоящото производство Решение № 123/ 21. 03. 2025 г. на Комисията за защита от дискриминация, петчленен разширен състав, постановено по пр. № 281/ 2022 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация.

В съдебното производство е извършен преглед на видеозаписа, направен на 6. 07. 2022 г. от Г. Ж. и приобщен по административната преписка. Установява се, че след 10.55 минута от видеозаписа на въпросите на Г. Ж. защо не е допуснат до събитието, П. В. отговаря: „Ти си конфликтна личност!“.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в законоустановения 14-дневен срок срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и от лице, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно.

Решението е издадено от компетентен административен орган и в пределите на неговата власт съгласно чл. 65, т. 1 - т. 4 във вр. с чл. 48 от ЗЗДискр. Същото е постановено в изискуемата писмена форма, като съдържа задължителните реквизити, регламентирани в чл. 59, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 66 от ЗЗДискр. Резултатът от протеклото производство пред КЗД е писмено обективиран в нарочен акт, в който са посочени наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания, разпоредителна част, както и пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва.

Не се споделят твърденията в жалбата, че предоставянето на по-дълъг срок на П. В. да депозира становище по жалбата в хода на административната преписка, представлява съществено процесуално нарушение. В конкретния случай този срок е предоставен по изрична молба на П. В., предвид негово продължително заболяване. Действително, проведената процедура по проучване не е извършена в 30-дневния срок, предвиден в чл. 59, ал. 1 от ЗЗДискр., но доколкото този срок е инструктивен по своя характер, с изтичането му не се преклудира правомощието на органа да постанови решение по въпроса, с който е сезиран. Неспазването му не е от категорията на съществени процесуални нарушения, тъй като не оказва влияние на съдържанието на волеизявлението и не се отразява на крайния правен резултат. Съдебната практика е категорична, че съществено процесуално нарушение е това, което ако не бе допуснато, би могло да доведе до различен правен резултат. В конкретния случай обаче такива обстоятелства не са налице,

доколкото и в становището на П. В. не се сочат различни доказателства извън събраните в хода на административното производство, които са мотивирали административния орган да приеме липсата на извършена дискриминация спрямо Г. Ж..

Неоснователно се твърди в жалбата, че писмените сведения на Н. Л., приобщени в хода на административното производство /л. 142 от делото/, са недопустими. Съгласно чл. 44, ал. 1 от АПК административният орган може да изисква сведения от неучастващи в производството лица, когато това е нужно за изясняване на съществени факти и обстоятелства от значение за производството и те не могат да бъдат установени по друг начин. Разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от АПК предвижда, че сведенията се дават писмено. Те се подписват от лицата, които са ги дали, и се приподписват от административния орган или от определен от него служител. В настоящия случай Н. Л. е трето, неучастващо в производството лице, поради което в съответствие с чл. 44 от АПК по административната преписка са приобщени нейните писмени сведения.

Поради посоченото съдът приема, че в хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да водят до отмяната на акта само на това основание.

При преценка за съответствие на оспорвания акт с материалния закон, съдът съобрази следното:

Г. Ж. е изложил пред административния орган, че е бил дискриминиран въз основа на „лично положение“, „обществено положение“, „убеждения“ и „политическа принадлежност“.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна, като при всички случаи санкционираният от закона вредоносен резултат се изразява в поставянето на отделни лица или категория лица в по-неблагоприятно положение от други при сравними сходни белези.

Съгласно чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. пряка дискриминация съставлява всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по, ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. С текста на сочената разпоредба се забранява прякото или непряко ограничаване на законните права или интереси на лицата на основание изброените критерии. Неблагоприятно третиране според нормата на § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси. За да е налице проява на дискриминация, респективно, за да е осъществен състав на нарушение на антидискриминационното законодателство, следва да е установено различно третиране на лицето, извършено съзнателно, при наличие на пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, изразяваща се в признак по цитирания чл. 4 от закона.

Следователно, дефинираните в § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр. във връзка с чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. елементи на осъществяването на пряка дискриминация са: 1. изпълнително деяние - действие или бездействие на определено лице спрямо друго лице, 2. защитен признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., 3. цел или резултат - поставяне в неблагоприятно положение 4. причинно-следствена връзка между тях, като при всички случаи се изисква сравнител. Необходима е преценка налице ли са фактическите обстоятелства, които да съответстват на хипотезата на приложимата правна норма. За да се приеме, че е осъществена дискриминация, следва да са осъществени всички елементи от посочения фактически състав.

За да е налице дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр., е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 от ЗЗДискр.

Правилно Комисията е приела, че в конкретния случай не се установява П. В. да е осъществил дискриминация спрямо Г. Ж..

На първо място, доказва се по делото, че Г. Ж. не е допуснат до събитието по изрична молба на авторката на представяните книги - Н. Л. и която молба П. В., в качеството си на домакин на събитието, е уважил.

Установява се също така, че П. В. не е имал представа за политическите убеждения на Г. Ж., поради което не може да се приеме за основателно становището на жалбоподателя, че е дискриминиран въз основа на политически възгледи и убеждения. Не се споделя и твърдението, че жалбоподателят е бил дискриминиран по признака "обществено положение", тъй като обстоятелството, че е журналист и че се занимава с изследване на комунистическия режим, не е било причината за неговото недопускане в залата.

В тази връзка от доказателствата по делото се установява, а и от самия жалбоподател е уточнено, че на събитието са присъствали лица със сходни на неговите политически възгледи и изследователски интереси, поради което съдът приема, че не е налице по-неблагоприятно третиране въз основа на признаците "обществено положение", „убеждения" и „политическа принадлежност“.

По отношение на твърдения признак "лично положение", съдът приема следното:

Не се установява по делото Г. Ж. да е обосновал изтъкнатия от него признак „лично положение“, тъй като не е доказано и не е мотивирано наличието на значим за личността белег, който да е обусловил различно отношение спрямо него.

Признакът "лично положение" няма легална дефиниция. За разлика от другите защитени признаци, които са трайни, същностни характеристики на човека, защитеният признак "лично положение" няма еднозначно, изначално прието в закона обективно съдържание. Признакът "лично положение" е разписан бланкетно в закона и за разлика от други защитени признаци по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. - пол, раса, увреждане, възраст, семейно положение, които са иманентно присъщи на човека, защитеният признак "лично положение" няма еднозначно, изначално прието и обективно съдържание. Това налага за всеки случай установяване и доказване на значим, обективен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния обхват на закона и абсолютната забрана за дискриминация. Във всички случаи защитеният признак следва да е причината за проявеното неблагоприятно третиране. Обстоятелствата, поради които Г. Ж. е заявил, че е дискриминиран, не очертават наличие на признака "лично положение".

В настоящия случай нито в жалбата, нито в производството пред КЗД или в съдебното производство Г. Ж. не е въвел твърдения, съответно не е посочил доказателства за конкретни качества, които да изпълнят със съдържание защитения признак "лично положение", изложен като признак, по който е осъществена спрямо него дискриминация. Изложеното от Г. Ж. както в жалбата пред КЗД, така и в проведеното съдебно производство, относно доказването и наличието на дискриминация във всичките ѝ твърдени форми, е свързано със самите действия по недопускането му на представянето на книгите на Н. Л., но липсва посочване на онази характеристика на личността на Г. Ж., поради която същият твърди, че е неблагоприятно третиран, както и причинната връзка между тях. Не всяко неблагоприятно третиране е дискриминация, а само онова, което е на основата на защитен признак, обосноваващо неравно

третиране и причинна връзка между действията и защитения признак. В обхвата на признака "лично положение" следва да са включват само значими и ангажиращи за личността характеристики, равностойни със същностните основни признаци за личността, каквито са полът, расата, здравословното състояние, сексуалната ориентация, възрастта, вярата.

От приобщения и изгледан в съдебното производство видеозапис се установява, че като причина за недопускането на Г. Ж., П. В. е посочил, че знае, че жалбоподателят е конфликтна личност. Тази негова характеристика, субективно възприета от П. В., по своя характер е временна, повърхностна и по никакъв начин не може да се приеме за характеризираща личността на Г. Ж. и още по-малко да се определи като обективен белег на личността, който би могъл да бъде еднакво прилаган спрямо всички. Поради това по никакъв начин се би могло да се изведе заключение, че възприемането на Г. Ж. като конфликтна личност от страна на П. В. и поради тази причина - недопускането му на представянето на книгите с автор Н. Л., представлява дискриминация въз основа на признака "лично положение".

За да е налице проява на дискриминация по смисъла на 33Дискр., е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица, трябва да е обвързан от признак по чл. 4 от 33Дискр. Необходимо е разликата в третирането да е на основата на защитен признак, в случая "лично положение", както и да е налице причинно-следствена връзка между защитения признак и по-неблагоприятното третиране спрямо лицето. В конкретиката по делото липсва посочен значим, обективен, траен, същностен белег за личността на Г. Ж., който да е в причинна връзка с взетото решение за недопускането му на събитието. Не на последно място, е необходимо да се уточни отново, че П. В. не е допуснал Г. Ж. не въз основа на свое собствено убеждение, мотивирано въз основа на някой от признаците по чл. 4 от 33Дискр., а по изрична молба на трето лице - Н. Л..

Поради това, като е приела, че спрямо Г. Ж. не е осъществена дискриминация от страна на П. В., Комисията за защита от дискриминация е постановила законосъобразен административен акт, жалбата срещу който следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя на 200 /двеста/ лева, съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, Второ отделение, 53 състав

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. В. Ж. против Решение № 123/ 21. 03. 2025 г. на Комисията за защита от дискриминация, петчленен разширен състав, постановено по пр. № 281/ 2022 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА Г. В. Ж. да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата от 200 /двеста/ лева, представляваща направените разноски за юрисконсулт.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд - София град пред Върховния административен съд.

ПРЕПИСИ от решението да се изпратят на страните.

Съдия:

